

Εσπερινά κηρύγματα Ι.Μ.Λαρίσης και Τυρνάβου

17ο ΜΑΘΗΜΑ «ΚΡΙΤΑΙ»

Κεφάλαιο Η'

Σελίδες βοηθήματος 193-209

Με τη χάρη και ευλογία του Αγίου Τριαδικού Θεού εισερχόμεθα αγαπητοί μου αδελφοί στο Η' κεφάλαιο από το βιβλίο των Κριτών που είναι και το τελευταίο.

Τα γεγονότα που συνδέονται με το πρόσωπο του Σαμφών είναι ασυνήθη καταπληκτικά, έχουν μια συναρπαστική πλοκή. Ο βίος του είναι θαυμαστός, γεμάτος πάθος.

Τον Σαμφών δεν τον συναντούμε ποτέ επί κεφαλής δικαστηρίου ή στρατού. Ο Σαμφών ήταν πρόσωπο με μεγάλη πίστη όπως αναφέρει και η Κ. Διαθήκη (Εβρ. ια κεφ. Στίχος 32).

Δεν θα ήτανε υπερβολή να πούμε ότι υπό το πρίσμα της πίστεως και των προτυπώσεων της Π.Δ. παρουσιάζεται ως ένδοξος τύπος του Ιησού Χριστού.

Η ιστορία αγαπητοί αδελφοί των άλλων κριτών αρχίζει με την κλήση τους στο αξίωμα αυτό- του Σαμφών όμως αρχίζει με την θαυματουργική σύλληψή του την οποία αναγγέλει στους γονείς του ο άγγελος Κυρίου. Και στο σημείο αυτό ας το

προσέξουμε ιδιαίτερα έχουμε μια προτύπωση, εκείνων των γεγονότων που πρόκειται να συμβούν αργότερα με τη σύλληψη και γέννηση του Ιωάννου του Βαπτιστού καθώς και του Κυρίου μας Ιησού Χριστού εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου.

Έχουν περάσει σχεδόν τριάντα χρόνια από τότε που ο Ιεφθάε είχε ελευθερώσει τους Ισραηλίτες από την τυραννία των Αμμωνιτών. Ο περιούσιος λαός του Θεού και πάλι λησμονεί τον Θεό, τον νόμο του καθώς και την υπόσχεσή του να εξαλείψει την ειδωλολατρία με την δική του προσπάθεια (για να έχει αξία) βοηθούμενος από την παντοδύναμη δεξιά του Υψίστου.

Η πτώση του και πάλι στην ειδωλολατρία, η εγκατάλειψη και αθέτηση των υποσχέσεών του έναντι του αληθινού Θεού οδηγούν σε πνευματική και ηθική κατάπτωση ... έτσι ο λαός του Θεού αδυνάτισε και υποτάχθηκε στην σκληρή δουλεία γειτονικών λαών που πριν ήσαν αδύναμοι να πράξουν το οτιδήποτε κακό όμως τώρα που η χάρις εγκαταλείπει τον λαό του για παιδαγωγικούς λόγους, αποδεικνύονται οι εχθροί να είναι φοβεροί, σκληροτράχηλοι και βάρβαροι κατά του λαού του Θεού. Αυτή αγαπητοί μου αδελφοί είναι η θλιβερή δυστυχώς διαπίστωση που ισχύει για όλους μας όταν αθετούμε τον πνευματικό νόμο του Θεού.

Οι Φιλιισταίοι είναι αυτοί που κατεξουσιάζουν τον Ισραήλ και τρόπον τινά παίρνουν πίσω την εκδίκησή τους για τις προηγούμενες ήττες τους από τους Ισραηλίτες.

Έτσι λοιπόν συμβαίνει πάντα μέσα στην Ιερά ιστορία και πορεία του λαού του Θεού αγαπητοί μου, πτώσεις, αιχμαλωσίες, μετάνοια, θερμή κραυγή ικεσίας και προσευχή στον Θεό. Και ο Θεός αφού ο περιούσιος λαός του παίρνει με αυτό τον τρόπο το σωτήριό του μάθημα από τα γεγονότα, στέλνει τον εκλεκτό του, τον άνθρωπό του τον δίκαιο και πιστό του δούλο, έτσι και εδώ ο νέος ελευθερωτής θα προέρχεται από μια ευλαβική οικογένεια της φυλής Δαν.

Δαν σημαίνει «κριτής» ή «κρίσις». Οι γονείς λοιπόν του νέου αυτού γενναίου κριτού του Σαμφών ήσαν αδελφοί μου άτεκνοι. Και ξέρετε όλοι ότι η ατεκνία στην Π.Δ. εθεωρείτο όνειδος, ντροπή διότι ο λαός ανέμενε μέσα από της γεννήσεως των αρρένων τέκνων τον ερχομό του Μεσσία. Όμως όπως και άλλα πρόσωπα γεννήθηκαν από στείρες μητέρες, όπως ο Ισαάκ, ο Ιωσήφ, ο Σαμουήλ και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής έτσι και εδώ η γέννηση του Σαμφών θεωρείται μεγάλη ευλογία του Θεού.

Πράγματι χωρίς καμία αντιλογία «όπου Θεός βούλεται νικάται φύσεως τάξις» αυτό συνέβη και εδώ στην περίπτωση της γυναίκας του Μανωέ. «Και

ώφθη άγγελος Κυρίου προς την γυναίκα και είπε προς αυτήν, Ιδού συ στείρα και ου τέτοκας και συλλήψη υιόν (στίχος 3).

Πολλοί ερμηνευτές δέχονται ότι ο «άγγελος Κυρίου» ήταν ο Ίδιος ο Υιός και Λόγος του Θεού. Πράγματι έτι εκ κοιλίας μητρός ο υιός του Μανωέ είναι αφιερωμένος στον Θεό παρά τα σφάλματα και τις παρεκτροπές του. Θα ξεχωρίζει από όλους τους κριτές. Είναι αυτός που θα αναπτέρωνε στον λαό του την πίστη στον αληθινό Θεό. Έτσι λοιπόν έπρεπε και η μητέρα που θα γεννούσε αυτόν τον γενναίο άνδρα να ζήσει και να περάσει μια περίοδο με ειδική αφιέρωση στον Θεό. Στίχοι (4-5).

Αξίζει αδελφοί μου εδώ να αναφέρουμε πως υπάρχει μια καταπληκτική ομοιότητα σε αυτά που είπε ο άγγελος Κυρίου στους γονείς του Προδρόμου με αυτά τα οποία είπε ο άγγελος στον Μανωέ και τη σύζυγό του.

Οι «φυλιστιείμ», δηλαδή οι φιλισταίοι δεν ήταν Χαναναίοι. Πιθανόν να προέρχονται από την αρχαία Κρήτη και το όνομά τους να το πήρανε από μια παραλλαγή του ονόματος Παλαιστίνη. Οι Ο' τους αναφέρουν ως «φυλιστιείμ ή αλλοφύλους» μια φορά ως «Έλληνες» και στην ΠΔ ως λαός «απερίτμητος» και «ειδωλολάτρεις». Μέσα λοιπόν σε αυτό το περιβάλλον ο Σαμφών εστάλη παρά του Θεού για να προετοιμάσει την απελευθέρωση του

περιούσιου λαού την οποία θα έδιδαν ο Ηλί και ο Σαμουήλ.

Στους στίχους 6-7 έχουμε την μετά μεγάλης χαράς και φόβου αναγγελία του χαρμόσυνου μηνύματος της γυναίκας του Μανωέ προς αυτόν ότι ο άγγελος Κυρίου ή ένας σπουδαίος ασυνήθιστος άνθρωπος της είπε ότι θα γεννήσει υιό ο οποίος θα είναι αφιερωμένος από την κοιλία της μητρός του έως θανάτου αυτού στον Θεό.

Ο Μανωέ ψυχή απλή, ταπεινή, αγαθή πιστεύει χωρίς αντιλογία στα όσα του λέει η σύζυγός του και αμέσως κάνει θερμή προσευχή προς τον Θεό. Ο στίχος (8) είναι κατατοπιστικός. Ο Μανωέ ζητά από τον Θεό Αδωναϊέ να στείλει ξανά τον άνθρωπό του για να τους δώσει σαφείς υποδείξεις πώς πρέπει να αναθρέψουν το παιδί που θα έλθει στον κόσμο. «ελθέτω δη έτι προς ημάς και συμβιβασάτω ημάς τι ποιήσωμεν τω παιδίω τω τικτομένω.»

Τέτοια προσευχή γεμάτη απλότητα, ειλικρίνεια και πίστη αγαπητοί μου δεν έδειξε ούτε ο Ζαχαρίας, ο πατέρας του Προδρομού. Βλέπουμε ακόμη κάτι σπουδαίο. Αμέσως στο αίτημα της προσευχής του Μανωέ ο άγγελος εμφανίστηκε και πάλι στη γυναίκα του η οποία αμέσως σπεύδει να φωνάξει τον Μανωέ ο οποίος αμέσως κατανοεί βλέποντας τον άγγελο του Κυρίου ότι σίγουρα αυτός δεν είναι ένας απλός άνθρωπος.

Το «νυν ελεύσεται ο λόγος σου», έχει την ίδια έννοια με το «γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου» που είπε η Παρθένος στον Αρχάγγελο Γαβριήλ. Βέβαια η διαφορά ανάμεσα στον Μανωέ και την Θεοτόκο είναι τεράστια και αυτό το κατανοούμε νομίζω όλοι μας διότι η Παρθένος συνέλαβε εκ Πνεύματος Αγίου άνευ ανδρός και έτεκεν αφράστως χωρίς να φθαρεί η παρθενία της, τον μονογενή Υιό και λόγο του Θεού και για αυτό το λόγο καλείται Θεοτόκος. Όλες οι άλλες συλλήψεις και γεννήσεις στην ΠΑ γίνονται με την φυσική συνέργεια του ανδρός και της γυναίκας κατά το θέλημα του Θεού. Έτσι λοιπόν και στο θέμα μας στους στίχους 12-14. Ο άγγελος Κυρίου επαναλαμβάνει για δεύτερη φορά και στον Μανωέ τα όσα προείπε στη γυναίκα του, δηλαδή τα σχετικά περί του τι πρέπει να προσέξουν πριν, κατά και μετά τη γέννηση του παιδιού τους.

Ο Μανωέ στη συνέχεια πλημμυρισμένος από αισθήματα αγαλλιάσεως και ευγνωμοσύνης θέλει να προσφέρει στον αγγελιοφόρο του Κυρίου γεύμα, κατά το έθος .

Ο άγγελος όμως αρνείται και αυτό γιατί δικός του χορτασμός είναι να δοξάζει και να υμνεί το όνομα του Τρισαγίου Θεού και προτρέπει τον Μανωέ να το προσφέρει ως θυσία ολοκαυτώσεως στον Θεό (στίχος 15-16).

Στο ερώτημα του Μανωέ να μάθει ποιο είναι το όνομα του αγγέλου δεν λαμβάνει εκείνη την απάντηση που σίγουρα προσδοκούσε. Ο άγγελος αρνείται να πει το όνομά του. Αρκείται μόνο να πει ότι το όνομά του είναι «θαυμαστό» (στίχος 17-18) « και είπε αυτώ ο άγγελος Κυρίου· εις τι τούτο ερωτάς το όνομά μου: και αυτό εστί θαυμαστόν.» Και αυτό μας θυμίζει αγαπητοί, αυτό που ψάλλουμε αυτή την κατανυκτική περίοδο στην Ακολουθία του Μεγάλου Αποδείπνου «Θεός ισχυρός εξουσιαστής άρχων Ειρήνης ότι μεθ' ημών ο Θεός.

Πράγματι αδελφοί μου ποτέ ο Θεός τόσο στην Π.Δ. αλλά και στην ένσαρκη παρουσία του δεν ικανοποιεί την περιέργεια του ανθρώπου και δεν δίδει απαντήσεις ή θεοσημεία σε εκείνους που δεν τον πλησιάζουν όπως λένε οι πατέρες απαθώς (χωρίς πάθη) αλλά με περιέργεια που εμπεριέχει μέσα της σπέρματα της αμαρτίας – εγωισμού.

Ο ιερός Αυγουστίνος, ο μεγάλος αυτός πατήρ λέει τα εξής ωραία: «ο Θεός αποκαλύπτεται κρυπτόμενος και κρύπτεται αποκαλυπτόμενος».

Στους στίχους 19-21 ο Μανωέ προχωρά στην επιτέλεση της θυσίας στον Θεό. Κατασκευάζει ένα μικρό θυσιαστήριο όπως προβλέπεται από το Ιουδαϊκό τυπικό και εκεί επάνω τοποθετεί το σφάγιο και προσεύχεται όπως ακριβώς και ο προφήτης Ηλίας. Τότε συνέβη ένα καταπληκτικό

γεγονός. Έξαφνα φωτιά ξεπήδησε μέσα από τις πέτρες που με μεγάλη λάμψη και δύναμη υψώθηκε στον ουρανό. Σημείο θεϊκό που μαζί με την φλόγα υψώθηκε στον ουρανό και χάθηκε και ο άγγελος του Κυρίου. Οι θεοσεβείς εκείνοι άνθρωποι, ο Μανωέ και η γυναίκα του πέφτουν έντρομοι στη γη κατανοούν τα λεχθέντα και ορώμενα σημεία, βεβαιώνονται με τον ποιο επίσημο τρόπο ότι ο αγγελιοφόρος δεν είναι ένας απλός άνθρωπος αλλά ο άγγελος του Κυρίου που δεν ανήκει στον φθαρτό κόσμο αλλά είναι πνεύμα λειτουργικό εις διακονίαν απεσταλμένο παρά Θεού.

Στον φόβο και αγωνία του Μανωέ ότι θα «αποθάνουμε» διότι είδαμε τον Θεό, η γυναίκα του τον καθησυχάζει. Θεωρεί το γεγονός ως μεγάλη εύνοια του Θεού. Και έτσι όπως λένε οι Πατέρες «η γυνή τελειότερα φαίνεται του ανδρός». Έτσι η γυναίκα του Μανωέ από ασθενέστερο σκεύος γίνεται στην περίπτωση αυτή δυνατότερη (στην πίστη). Τί αξίζει πράγματι αδελφοί μου μια γυναίκα θεοφοβούμενη και συνετή, όπως λέει στο κείμενο στην Σοφία Σολομώντος «γυναίκα ανδρεία τις ευρήσει; τιμιωτέρα εστί λίθων πολυτελών η τοιαύτη». Βέβαια έχουμε και γυναίκες ισαποστόλους, διακόνισσες, και μάρτυρες μέσα στη ζωή της εκκλησίας για να αποδεικνύεται έτσι το ομότιμον της γυναικός προς τον άνδρα.